

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 134/07

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť A. P., s. r. o., a spoločnosti A. G., so sídlom B., zastúpenej advokátom JUDr. J. V., B. B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv na spravodlivý súdny proces a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cb 297/98, a takto

rozhodol:

Sťažnosť A. P., s. r. o., a spoločnosti A. G. odmieta.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. februára 2007 faxom a 28. februára 2007 poštou doručená sťažnosť A. P., s. r. o., a spoločnosti A. G. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na spravodlivý súdny proces a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a

práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cb 297/98.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom z 27. marca 1998 na krajskom súde domáhala proti žalovanému B., a. s., H., zaplatenia sumy 259 750 Sk s prísl.

V uvedenej veci krajský súd zastavil konanie uznesením z 29. mája 1998 a podaním z 24. júla 1998 sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa bol 1. februára 1999 vyhlásený konkurz na majetok žalovaného, o ktorom je vedené konanie na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 1 K 295/98, a 5. marca 1999 si v konkurznom konaní sťažovateľka uplatnila svoje pohľadávky, ktoré sú predmetom tohoto sporu spolu v sume 612 720,10 Sk.

Krajský súd 24. mája 1999 oznámil sťažovateľke, že na majetok žalovaného bol vyhlásený konkurz. Napriek tomu, že konanie bolo prerušené, krajský súd nariadil na 11. júl 1999 pojednávanie vo veci. Sťažovateľka ďalej v sťažnosti podrobne opisuje priebeh ďalších pojednávaní v roku 1999 (od 28. júna do 5. novembra 1999).

Podaním z 9. februára 2001 krajský súd žiadal sťažovateľku o „*oznámenie výsledku prieskumného pojednávania*“ a na 2. a 16. marec, 23. apríl a 11. a 28. máj 2001 nariadil pojednávania. Sťažovateľka sa na pojednávaní 16. marca 2001 dozvedela z oznámenia správkyne konkurznej podstaty z 27. februára 2001, že prieskumné pojednávanie bolo 28. apríla 2000. V oznámení sa tiež uvádza, že pohľadávka sťažovateľky bola „*uznaná vo výške 13.356.939,31 Sk*“. Podľa sťažovateľky však správkyňa konkurznej podstaty nemá oprávnenie pohľadávky „*uznávať*“, naviac ona si prihlásila do konkurzu svoju pohľadávku len „*vo výške 612.720,10 Sk*“. Dňa 11. apríla 2001 krajský súd žiadal sťažovateľku o vyjadrenie, či vzhľadom na obsah vyjadrenia správkyne konkurznej podstaty trvá na svojej žalobe. Krajský súd výzvu zopakoval 23. apríla 2001. Z jej pohľadu je takto

položená otázka „v hrubom rozpore s právom sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, zakotveným v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite dostane bez toho, aby sa mu ukladali - v spojitosti s jej uplatnením - povinnosti, ktoré od účastníka zákon nevyžaduje, čo úzko súvisí aj s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR (...)“.

Sťažovateľka ďalej poukazuje v sťažnosti na ďalšie úkony (pojednávania), ktoré nariadil krajský súd od 11. mája 2001 až do 14. decembra 2006, hoci na majetok žalovaného bol vyhlásený konkurz a riadne prihlásená pohľadávka sťažovateľky ešte nebola preskúmaná na prieskumnom pojednávaní. V tomto období napr. krajský súd v máji 2003 oznámil sťažovateľke, že „administratívnou chybou nebola prihláška veriteľa ABB Energetické systémy (...) pojatá do zoznamu veriteľov a teda nebola ani na prieskumnom pojednávaní, konanom dňa 28. 04. 2000, prejednaná (...)“, a zbavil funkcie dvoch správcov konkurznej podstaty úpadcu (žalovaného) a Krajský súd v Košiciach vydal rozvrhové uznesenie č. k. 1 K 295/98-557 a uznesením z 18. júla 2006 zrušil konkurz na majetok žalovaného.

Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Cb 297/98 zo 14. decembra 2006 konanie zastavil a 5. februára 2007 sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uvádza, že jej pohľadávka, riadne a včas prihlásená do konkurzu vyhláseného na majetok žalovaného, nikdy nebola preskúmaná na prieskumnom pojednávaní, a teda konkurz bol zrušený v rozpore so zákonom.

Nariadovaním pojednávania v čase, kedy bolo konanie prerušené, krajský súd porušoval podľa sťažovateľky označené namietané základné práva a nekonal spôsobom, ktorý v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy ustanoví zákon.

Sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti napadá aj postup Okresného súdu Prešov, ako súdu registrového, pretože ten nemal povoliť výmaz žalovaného z obchodného registra, keďže nebolo riadne skončené konkurzné konanie, ani spor medzi sťažovateľkou

a žalovaným, o ktorom je konanie zo zákona prerušené a postup Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 K 295/98, v ktorom podala i sťažnosť na nečinnosť konkurzného súdu v októbri 2003, na ktorú však nedostala dosiaľ žiadnu odpoveď.

V závere sťažnosti sťažovateľka navrhuje ústavnému súdu, aby nálezom rozhodol takto:

„Postupom Krajského súdu v Prešove, v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cb 297/98 bolo porušené základné právo sťažovateľa: A. P., s. r. o., A. G., se sídlom B., časť Ž., č. p. 3419, zapsaná v obchodníom rejstříku vedeném Krajským soudem v B., oddíl C, vložka č. 10371, ustanovené v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Postupom Krajského súdu v Prešove, v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cb 297/98 bolo porušené základné právo sťažovateľa: A. P., s. r. o., A. G., se sídlom B., časť Ž., č. p. 3419, zapsaná v obchodníom rejstříku vedeném Krajským soudem v B., oddíl C, vložka č. 10371, vlastníť majetok, ústavnoprávnej zásady, že vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu, zakotvených v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Postupom Krajského súdu v Prešove, v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cb 297/98 bolo porušené základné právo sťažovateľa: A. P., s. r. o., A. G., se sídlom B., časť Ž., č. p. 3419, zapsaná v obchodníom rejstříku vedeném Krajským soudem v B., oddíl C, vložka č. 10371, na spravodlivý proces, zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Postupom Krajského súdu v Prešove, v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cb 297/98 bolo porušené základné právo sťažovateľa: A. P., s. r. o., A. G., se sídlom B., časť Ž., č. p. 3419, zapsaná v obchodníom rejstříku vedeném Krajským soudem v B., oddíl C, vložka č. 10371, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ustanovené v čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd prikazuje Krajskému súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cb 297/98 konať bez zbytočných prietáhov a v súlade so zákonom.

Ústavný súd ukladá Krajskému súdu v Prešove, aby do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu zaplatil sťažovateľovi: A. P., s. r. o., A. G., se sídlom B., časť Ž., č. p. 3419, zapsaná v obchodníom rejstříku vedeném Krajským soudem v B., oddíl C, vložka č. 10371, primerané finančné zadosťučinenie za dlhodobé porušovanie jeho základného práva vo výške 750.000,- Sk.

Ústavný súd ukladá Krajskému súdu v Prešove, aby do 15 dní od doručenia nálezu zaplatil náhradu trov konania sťažovateľa: A. P., s. r. o., A. G., se sídlom B., časť Ž., č. p. 3419, zapsaná v obchodníom rejstříku vedeném Krajským soudem v B., oddíl C, vložka č. 10371, na účet jeho právneho zástupcu, JUDr. J. V., advokáta, B. B.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania, ktorým sťažovateľ vymedzí predmet konania v rámci požadovanej

ústavnej ochrany podľa čl. 127 ústavy, okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a iba vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Konanie pred ústavným súdom je navyše ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania o sťažnosti iný orgán verejnej moci bez výslovného návrhu sťažovateľa.

1. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cb 297/98, predmetom ktorého je súdne konanie o zaplatenie sumy s príslušenstvom, ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa sťažovateľky Okresný súd Prešov „*spôsobil zbytočné významné prietahy v konaní najmä v čase od podania návrhu dňa 27. 03. 1998 do vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného dňa 01. 02. 1999, tým, že v rozpore so zákonom uznesením zo dňa 29. 05. 1998, č. k. 2 Cb 297/98-46, zastavil konanie. Sťažovateľ sa preto musel proti tomuto uzneseniu odvolať, ale v štádiu odvolacieho konania už bol vyhlásený konkurz na majetok žalovaného a konanie na Krajskom súde v Prešove sa (...) prerušilo. (...) Súd spôsobil zbytočné významné prietahy v konaní aj tým, že v čase od 01. 02. 1999 do 14. 12. 2006, teda počas prerušeného konania, nariadil vo veci až dvadsať zbytočných pojednávaní, o ktorých vopred vedel, že nebudú môcť splniť svoj účel, lebo na nich nemohol prejednať vec samu, čo je v rozpore s ust. § 115 ods. 1 OSP, ako aj s ust. § 117 ods. 1 OSP (...)*“.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad

a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02, IV. ÚS 379/04, IV. ÚS 1/05).

Ústavný súd zistil, že namietané súdne konanie bolo v dôsledku toho, že uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 K 295/98 z 1. februára 1999 bol na jeho majetok vyhlásený konkurz, prerušené. K prerušeniu predmetného konania došlo zo zákona [§ 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov platného a účinného v relevantnom čase (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“)].

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 88/04, III. ÚS 61/05). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov teda možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie všeobecného súdu o právach a povinnostiach jeho účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže ukončiť stav právnej neistoty osoby domáhajúcej sa jeho rozhodnutia (m. m. III. ÚS 62/01, II. ÚS 20/02).

V dôsledku skutočnosti, že konanie v právnej veci sťažovateľky nemôže už od vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného, t. j. od 1. februára 1999, vo vzťahu k tomuto žalovanému pokračovať, neprebíha už od uvedeného dátumu také konanie, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie všeobecného súdu o uplatnenom nároku sťažovateľky, a preto nie je možné uvažovať ani o tom, že by v predmetnom konaní mohlo ešte dôjsť k naplneniu účelu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktorým je odstránenie stavu ich právnej neistoty. Vzhľadom na uvedené ústavný súd zastáva názor, že k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky došlo vyhlásením konkurzu na majetok žalovaného, teda iným zákonom predvídaným spôsobom, než je meritórne rozhodnutie (m. m. IV. ÚS 270/07, IV. ÚS 32/06).

Z toho dôvodu nie je možné namietat' v napadnutom konaní v časti týkajúcej sa nároku sťažovateľky voči žalovanému porušenie jej základného práva na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote, pretože ďalší postup súdu vo veci samej, a tým aj prípadné porušovanie jej práv už neprichádza do úvahy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti, pokiaľ ide o namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní pred krajským súdom vedenom pod sp. zn. 2 Cb 297/98 po 1. februári 1999, keď bol vyhlásený konkurz na majetok účastníka (v napadnutom konaní žalovaného), odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd tiež uvádza, že v kontexte citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03). Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sa o namietaných skutočnostiach týkajúcich sa postupu krajského súdu v čase pred prerušením napadnutého konania mohla dozvedieť vyvesením uznesenia o vyhlásení konkurzu na úradnej tabuli konkurzného súdu v deň jeho vydania, t. j. 1. februára 1999 (§ 13 ods. 4 zákona o konkurze a vyrovnaní), resp. zverejnením v Obchodnom vestníku (§ 50a Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 768 Obchodného zákonníka a § 66c ods. 1 citovaného zákona o konkurze a vyrovnaní). K tomu je potrebné dodať, že všetky účinky uvedené v § 14 tohto zákona nastávajú vyvesením uznesenia o vyhlásení konkurzu na úradnú tabuľu konkurzného súdu, a to bez ohľadu na to, či sa o tom dotknuté subjekty dozvedeli alebo nie, či uznesenie je právoplatné alebo nie je.

Čo sa týka námietky porušenia práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase pred uvedeným prerušením konania (v dôsledku vyhláseného konkurzu 1. februára 1999), ústavný súd tieto námietky na základe predloženej sťažnosti preskúmať nemohol, pretože sťažovateľka svoju sťažnosť nepodala v lehote dvoch mesiacov ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Sťažnosť sťažovateľky bola podaná faxom 26. februára 2007 a ústavnému súdu bola poštou doručená 28. februára 2007, t. j. v čase, keď už dávno uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

Pokiaľ sťažovateľka namietala aj nezákonnosť postupu krajského súdu pri nariadovaní pojednávaní, ktorý v čase prerušeného konania nariadil až dvadsať pojednávaní, ktorým malo dôjsť k porušeniu označených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ústavný súd uvádza, že mu neprislúcha posudzovať zákonnosť, či dokonca správnosť postupu krajského súdu. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) má svoje špecifické právomoci, v rámci ktorých môže rozhodovať iba o porušení základných práv alebo slobôd sťažovateľky, a preto sa v konaní pred ústavným súdom nie je možné domáhať vyslovenia porušenia tých práv, ktoré sa fyzickým osobám a právnickým osobám ustanovujú obyčajnými zákonmi.

2. Sťažovateľka v časti svojej sťažnosti namietala aj porušenie základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 1 dodatkového protokolu), pretože z tohto článku vyplýva, že *„štát musí znášať zodpovednosť za nečinnosť alebo nezákonnú činnosť súdu v rozsahu, v ktorom má toto konanie za následok obmedzenie ochrany vlastníctva“*.

Zo spisu krajského súdu sp. zn. 2 Cb 297/98 ústavný súd zistil, že predmetom tohto konania je zaplatenie sumy 259 750 Sk s prísl., ktoré bolo prerušené zo zákona z dôvodu, že na majetok žalovaného bol vyhlásený konkurz 1. februára 1999. Po zrušení konkurzu na majetok úpadcu (žalovaného) uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 K 295/98 z 18. júla 2006, krajský súd uznesením sp. zn. 2 Cb 297/98 zo 14. decembra 2006 konanie zastavil.

Dňa 5. februára 2007 sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie, ktoré bolo doručené predčasne najvyššiemu súdu 9. februára 2007, v ktorom žiada najvyšší súd, aby zrušil uznesenie krajského súdu o zastavení konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis bol z najvyššieho súdu doručený krajskému súdu 19. februára 2007.

Dňa 1. marca 2007 sťažovateľka podala proti uzneseniu krajského súdu „*Návrh žalobcu na doplnenie uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Cb 297/98-301 zo dňa 14. 12. 2006*“.

Dňa 20. marca 2007 krajský súd vydal opravné uznesenie k uzneseniu zo 14. decembra 2006.

O odvolaní sťažovateľky najvyšší súd dosiaľ nerozhodoval (spis bol doručený ústavnému súdu 3. apríla 2007).

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že jeho právomoc pri ochrane vlastníckeho práva je subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (podobne aj II. ÚS 13/01) alebo ak všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľov v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Ochranu základného práva hmotného obsahu, medzi ktoré vlastnícke právo nesporne patrí, možno uplatňovať v konaní pred ústavným súdom, pokiaľ došlo k porušeniu ústavnoprocených princíпов podľa čl. 46 až 50 ústavy. Pokiaľ nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princíпов podľa čl. 46 až 50 ústavy v konaní pred všeobecnými súdmi o hmotnoprávných predpisoch, ústavný súd nemá právomoc na konanie a rozhodovanie o sťažnosti z dôvodu princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy skúmal pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, či existujú opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré zákon účinne poskytuje sťažovateľke na ochranu jej vlastníckeho práva v konaní vedenom na krajskom súde sp. zn. 2 Cb 297/98, na ktorých použitie je sťažovateľka oprávnená podľa osobitných predpisov, v ich prípade podľa Občianskeho súdneho poriadku.

Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných predpokladov prijatia sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie takisto vyplýva, že nejde o prostriedok

nápravy, ktorý by bolo možné využiť simultánne popri iných právnych prostriedkoch nápravy, ktoré má sťažovateľka k dispozícii, ale sťažnosť je prípustná vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých právnych možností nápravy dôjde k porušeniu základných práv sťažovateľky.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že krajský súd zasiahol do jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 1 dodatkového protokolu), ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľka napadla postup krajského súdu opravným procesným prostriedkom na inštančne vyššom stupni všeobecného súdu, o ktorom ešte nebolo rozhodnuté, čo znamená, že sťažnosť je v tomto smere podaná ústavnému súdu predčasne.

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 2 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cb 297/98, ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa tohto článku sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade opravných konaní, ak by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím, čo nie je sťažovateľkin prípad.

Sťažovateľka vidí porušenie označených práv v tom, že krajský súd „všetky pojednávania odo dňa 01. 02. 1999 až doteraz nariaďoval v rozpore s ústavou a zákonom (...)“ a podľa nej „reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite dostane bez toho, aby sa mu ukladali - v spojitosti s jej uplatnením - povinnosti, ktoré od účastníka zákon nevyžaduje, čo úzko súvisí aj s čl. 2 Ústavy SR. Krajský súd v Prešove počas prerušenia konania sústavne ukladal sťažovateľovi takéto povinnosti (...)“.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že i keď je pravdou, že sťažovateľkou opísaný postup krajského súdu mohol mať čiastočný vplyv na kvalitu súdneho konania, keď nariaďoval pojednávania v čase jeho prerušenia, podľa názoru ústavného súdu však jeho postupom nemohlo dôjsť k porušeniu označených základných práv podľa ústavy a dohovoru, pretože výsledkom tohto konania nebolo také právoplatné rozhodnutie alebo zásah, alebo také opatrenie, ktorým by mohol krajský súd výrazným spôsobom zasiahnuť do označených základných práv sťažovateľky. Preto ústavný súd jej sťažnosť odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú. Sťažovateľka navyše v záhlaví sťažnosti označila čl. 2 ods. 2 ústavy ako „právo“.

4. Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namieta postup Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 K 295/98 a Okresného súdu Prešov, ako súdu registrového, ústavný súd konštatuje, že jeho meritórnemu prerokovaniu ústavným súdom bránia nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach. Vo vzťahu k týmto porušovateľom sťažovateľka neuvádza napriek tomu, že v konaní bola kvalifikovane právne zastúpená advokátom, podstatné skutočnosti vyžadované v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde (predovšetkým, ktoré jej základné práva mali Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Prešov porušiť a akým spôsobom, resp. v čom spočívalo ich porušenie).

Sťažovateľka síce v odôvodnení časti sťažnosti označila porušovateľov svojho práva, ale ani v jej odôvodnení a ani v návrhu na rozhodnutie vôbec neoznačila konanie pred uvedenými všeobecnými súdmi, v ktorom malo dôjsť k porušeniu jej základného práva. Keďže ústavný súd je pri rozhodovaní o sťažnostiach v zmysle § 20 ods. 3 zákona

o ústavnom súde petitom (návrhom na rozhodnutie) viazaný a sťažnosť v tejto podobe nespĺňala zákonom predpísané náležitosti, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z tohto dôvodu odmietol.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky už nezaoberal.